

Děti i rodičové!

V létě jsme prožili docela zajímavé tři týdny.

Vyřešili jsme zapeklitý detektivní případ, užili si spousty legrace, třikrát jsme vyzdobili tábor v duchu daných etap, zahráli jsme spousty her a vůbec, užili jsme si další tábor na louce v Kadově.

A bylo toho mnohem víc.

Kdo má chuť, pojďte si to připomenout.

Téma: Detektivní příběh, kterého jsme se ujali na základě přání zesnulého detektiva. Sami jsme si tomu všemu začali říkat Kriminálka Kadov 2013.

Růběh celotáborového dobrodružství shrnutí:

Letošní táborové dobrodružství mělo detektivní zápletku. Jeden detektiv nedořešil záhadu vražedného případu, protože zemřel. Jeho příbuzný Jan Frk nás oslovil, zda bychom se toho neujali. Po chvílce váhání jsme souhlasili.

Šlo o vraždu. Dle detektivových poznámek a pomůcek, které nám pan Frk poslal balíkem na tábor, jsme začali pomalu do případu pronikat. Mezi věcmi jsme objevili i radiostanici. Na té jsme zachytili kódovanou zprávu. Po jejím vylúštění jsme se vydali na místo, které tam bylo popsáno.

Na místě jsme viděli schůzku lidí, kteří se bavili o drahých kamenech. Jak jsme se později dozvěděli, byli to členové klanu s názvem Ecarla tére.

Na schůzky jsme začali chodit pravidelně. Z jejich rozhovoru jsme si dali souvislosti dohromady. Měli jsme tedy podezřelé i motiv. Oběť totiž byla vášnivým sběratelem drahých kamenů.

Na znětku z radiostanice, která ohlašovala vysílání, jsme dokonce složili hymnu. To nám pěkně zavařilo. Neunikla totiž sluchu členů klanu. Zjistili, že po nich jdeme.

Nejprve se nás snažili odradit vyhrožováním. Když jsme neustoupili a v šetření případu pokračovali, začali nám škodit.

Klan na nás poslal novinářku, která by celý případ medializovala a znemožnila nám tak jeho dořešení. Díky naší spolupráci a včasnému zásahu se nic nedozvěděla.

Členové klanu na nás nastražili i důkazy, které nás usvědčovaly coby pachatele. To nám pomohli vyvrátit experti na forenzní analýzu, které jsme poprosili o pomoc.

Na jednu schůzku jsme kvůli novinářce nemohli přijít, abychom se neprozradili. Schůzky klanu jsme ale natočili. Mohli jsme si ji tak pustit víckrát. Tam jsme také objevili finální důkaz, který nám dával za pravdu. Prsten, který měli členové klanu Ecarla tére na sobě, byl i na fotografii s důkazy z místa činu. Na tom se detektiv i policie zasekli.

Zbývalo nám tedy jediné. Zavolat policii a předat veškeré důkazy. Policejní důstojník speciálního komanda si vedoucí pozval do Blatné, kde jsme mu celou situaci popsali.

V den, kdy měla být další schůzka klanu, byli připraveni. A my také. Policejní důstojník nakonec souhlasil, že se zásahu můžeme pasivně zúčastnit, jelikož na vyřešení případu jsme měli největší zásluhu.

Zásah komanda, který jsme viděli, proběhl úspěšně. Jeho velitel pak za námi přišel, sejmul kuklu a předal nám policejní zprávu o těch zločincích. Na vraždě samé podíl neměli. Stala se totiž před desítkami let. Vraždu spáchali jejich otcové kvůli drahokamu a kvůli tomu, že měli jako mocenská skupina zájem, aby jim nebohý sběratel nelezl do zelí při obchodech. Byli to ale velcí zloději kamenů. Byli hlavou jednoho z největších evropských gangů. Měli na svědomí nejzávažnější krádeže diamantů a drahých kamenů vůbec. Tím se ostatně klan Ecarla tére zabýval odjakživa.

Podrobný průběh celotáborového dobrodružství:

Vše začalo tím, že nám na tábor přišel balík. Balík byl od příbuzného detektiva, který nedořešil jeden případ. To bychom nebyli my, kdybychom se toho neujali. Z počátku jsme sice váhali. Přece jen šlo o vraždu. Hlavně vedoucí se báli. V balíku bylo hodně důležitých vodítek.

Jako první se nám podařilo zprovoznit radiostanici. V detektivově zápisníku byla i frekvence, na které cosi zachytil. Nedokázal však zjistit co. Nám se to ale podařilo. Byla to kódovaná zpráva, kterou se svolávali na schůzi členové klanu Ecarla tére. Zpráva se opakovala den co den. Začínala přesně ve dvě hodiny, takže jsme na ni byli připraveni.

Byla to první a jediná stopa, kterou jsme měli. Šli jsme se tedy podívat na místo schůzky a stali se tak svědky rozhovoru, jenž nám absolutně nic neřikal. Pět postav oděných v divné hábity se bavilo o kamenech. Schůzi navíc začali podivným rituálem. Měli jsme je trochu za blázný.

Dál jsme pročítali deník detektiva a prohlíželi fotky z místa činu. Jakmile jsme na jedné z nich objevili granáty, začali jsme tušit, že ti lidé nebudou obyčejní blázní. Vedoucí se

uklidnili, protože se domnívali, že celý případ byl loupežnou vraždou a nám tak nic nehrozí. Žádné drahokamy jsme na táboře totiž neměli.

Ale to jsme se šeredně mylili. Na další schůzce jsme se totiž dozvěděli, že členové klanu o nás vědí. Všechno způsobila naše hymna. Znělku, která oznamovala začátek vysílání, jsme převzali jako melodii k letošní hymně. Dostala se nám tak do podvědomí, že jsme si ji broukali už od prvního vysílání, jež jsme zachytili v radiostanici. Avanturín a ostatní ji uslyšeli a hned jim došlo, že o nich víme.

Naštěstí nás podcenili. Nevěřili, že bychom prošetřovali případ, který se udál před desítkami let. Ani nevěřili, že budeme schopni si vše dát do souvislostí. Ještěže tak, poskytli nám tím totiž čas. Sice se domluvili, že nám znepríjemní život, ale jinak se tím dál nezabývali. A my jsme se na to mohli připravit.

Řešili jsme, jak by nám mohli škodit. A když k nám přišel velitel místních hasičů, že dostal anonymní udání a donutil nás uhasit oheň ve chvíli, kdy jsme hráli v Alhambře divadýlka, byli jsme rozmrzelí, ale nezaskočilo nás to. Tím se zdálo, že to klan Ecarla téře myslí vážně. Zakousli jsme se do případu ještě víc. Přece jen, potrefené husy se ozvaly. Hasičem to ale neskončilo. Diskotéku nám ztlumila paní starostka. Taky kvůli anonymu. Na vyputování dokonce přišel hasič i na jednu skupinku děť a znemožnil jim opečení buřtů na oběd. Když klan viděl, že to s námi nehnulo a dál vyšetřujeme, zkusil nás vydírat. Zastrášení jim ale nevyšlo. I když nám poslali fotku, na které byl rádoby důkaz, který ukazoval na nás, nedali jsme se. Zavolali jsme experty na forenzní analýzu, kteří nám přijeli ukázat, jak se získávají důkazy. Potvrdili nám taky, že fotka je fotomontáž. Sice velmi zdařilá, ale stále fotomontáž.

Vrcholem bylo, když do tábora z ničeho nic přijela novinářka. Měla pravděpodobně za úkol celý případ medializovat. Ve chvíli, kdy by se policie dozvěděla, že na táboře po něčem pátráme, okamžitě by nás zřejmě poslali domů. Podařilo se nám však vše podchytit. Pod záminkou, že novinářku provedeme po táboře, jsme ji vylákali z doslechu. Mohli jsme se tak domluvit na dalším postupu. Shodli jsme se na tom, že jí nesmíme nic prozradit. Byli jsme nenápadní. Schovali jsme všechno, co by nás prozradilo. Nástěnky, fotky, deník, radiostanici. Ten den jsme ani pro jistotu

neposlouchali vysílání. Večer měla být další schůze klanu. Pro nás zásadní. Chtěli jsme zjistit, co na nás dál chystají, a pokusit se je usvědčit. Novinářka se ale odjet nechystala. Byli jsme na ni slušní, zároveň ale chladní a nesdílní. To jí moc nepomohlo. Večer odjela s nepořízenou.

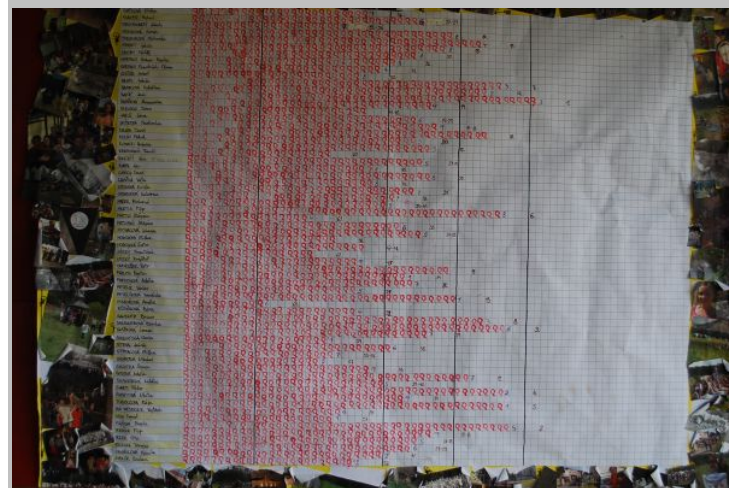
Na schůzi jsme sice nemohli, ale nechat to jen tak plavat nepřipadalo v úvahu. To by mohla být osudová chyba. Vyslali jsme proto dva vedoucí, kteří celou schůzi nahráli. Z původní nevýhody se tak nakonec stala naše výhoda. Jednak jsme si schůzi mohli přehrát několikrát. A hlavně dva se dostanou nepozorovaně mnohem blíž než celý tábor. Měli jsme tak šanci podívat se na details, které jsme předtím nemohli spatřit.

Dozvěděli jsme se, že to byli opravdu oni, kdo na nás poslal všechna anonymní udání. A hlavně! Bylo jasné, že se báli, že na ně něco zjistíme. Tudíž nám bylo nad slunce jasné, že do případu jsou nějak zapleteni. Dokonce jsme získali pádný důkaz, že to byli oni. Háдали se při schůzce, jestli nás zaměstnali dost, nebo mají ještě přitvrdit. Při opakovaném pouštění nahrávky jsme si všimli zajímavého detailu. Na ruku měli všichni prsteny. Přesně takový byl i na jedné z fotografií z místa činu. Při gestu vůdce Avanturína jsme si to potvrdili. I ostatní měli stejné prsteny.

Bylo to tedy jasné. Měli jsme konečně jistotu i důkaz. Mohli jsme vše předat policii, aby případ dotáhla do konce. Po zavolání na místní stanici přijelo speciální komando z Prahy. Vedoucí byli zavoláni na výsledky do Blatné, kde všechno policistům objasnili. Velitel zásahu souhlasil s tím, abychom byli zatýkáni přítomni. Poděkoval nám tak za naši pomoc při dopadení nebezpečných pachatelů.

Následujícího dne byla další schůze klanu Ecarla tére. Tentokrát poslední. My jsme to věděli, Avanturín, Chalcedon, Karneol, Jaspis a Larimar to netušili. Začali schůzi obvyklým rituálem, zatímco my jsme už byli pěkně napnutí i nervózní. Komando přece vědělo přesný čas, proč už nezakročilo? Pak jsme si ale všimli jednoho člena komanda, jak je schovaný za kamenem. V tu chvíli jsme byli v klidu a věřili jsme, že vše dobře dopadne.

A taky ano. Policejní jednotka nechala ještě chvíli klan v klidu. Jakmile ale vyřkl první věty, vystartovali na ně. Zločinci byli tak překvapeni, že se absolutně na nic

nezmohli a byli do jednoho pozatýkáni. Mimochodem jejich poslední slova na schůzi patřila nám. Chtěli nám zatopit ještě víc. Tomu jsme učinili přítrž. Ti nezatopí už nikomu.

Policejní důstojník, který velel zásahu, za námi přišel, ještě když je odváděli. Všem nám znovu poděkoval, a předal policejní zprávu, ze které jsme se dozvěděli, jak to bylo. Klan Ecarla tére fungoval dlouhá desetiletí. Založili ho otcové pánů, které právě odváděli v poutech. Kšeftovali s drahými kameny. Dost často za hranicí zákona. Leckdy se uchýlili k loupeži nebo vydírání, aby patřičný kousek dostali. Jednou dokonce zabili. A to byl náš případ.

Když byl případ završen, spravedlnosti bylo učiněno zadost, poděkoval nám dopisem i Jan Frk. Jednak nám nechal všechny detektivovy věci a hlavně, poslal nám na památku malou vzpomínku. Nechal nám vyrobit přívěšek na krk. Do tvaru kapky dal zasadit pravé granáty. Takřka stejné, které nám na začátku napověděly, kterým směrem pátrat.

Koho jsme na táboře potkali:

Detektiv

Neznali jsme jeho jméno. Víme, že již nežije. Řešil případ vraždy, který jsme po něm dořešili.

Jan Frk

Pozůstalý detektiva. Poslal nám na tábor všechny detektivovy věci a požádal nás, abychom se případu ujali. Komunikoval s námi jen poštou. Nikdy jsme ho neviděli.

Oběť

Zavražděný, vlastním jménem Ctibor Svoboda byl zabit ve věku nedožitých 48 let. Živil se jako konzultant ve věcech státoprávních.

Avanturín

Vůdce klanu. Řídil schůze. Seděl v čele kamenného stolu. Jako jedinému jsme viděli do tváře. Lépe řečeno do masky. Zastával názor, že se nás klan musí zbavit. Při neshodě členů se však nepřiklonil na žádnou stranu.

Chalcedon

Člen klanu. Jako první vyslovil obavu, zda jim nemůžeme škodit. Při hádce ovšem zastával spíše názor, aby se námi nezabývali a řešili svoje kameny.

Jaspis

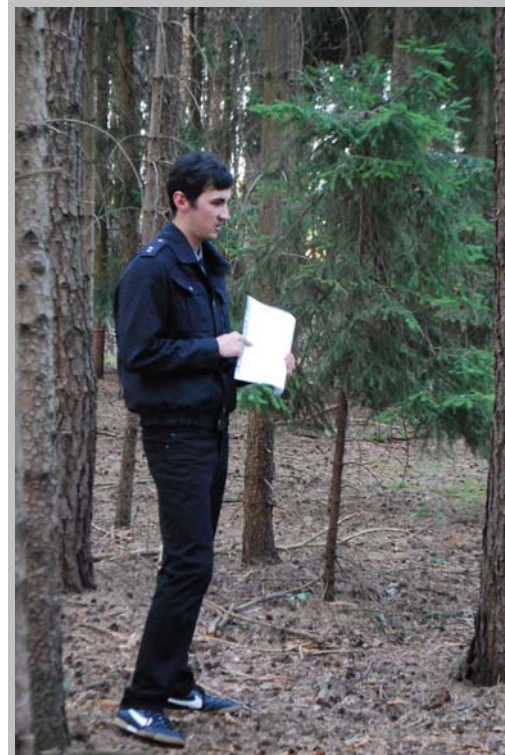
Člen klanu. Jeho napadlo, aby se nás zbavili tak, že na nás nastraží důkazy. Ty nás měly kompromitovat a zastrašit, abychom nepokračovali v pátrání. Zřejmě měl na starosti plán, jak získat „velký kámen“. O něj šlo klanu po celou dobu jeho existence. Hledali ho i u oběti z našeho případu.

Larimar

Jeden ze členů klanu. Na schůzích se moc neprojevoval. Zastával názor, že všechna příkoří, která nám klan provedl, nás již zastrašila.

Karneol

Člen klanu. Nejdůrazněji prosazoval tvrdý zásah. Jako první navrhl, aby nám klan škodil. Při hádce, zda nám již uškodili dost, byl výslovně pro další a tvrdší útok proti nám.

Tématické dny

Na táboře jsme prožili tříkrát sérii dnů, které se od rána až do večera držely jednoho tématu. Když už jsme se tedy rozhodli, že se ujmeme detektivního případu, chtěli jsme si to užít. Na tábor se přece jezdíme hlavně bavit. A to nám ještě nikdo nepřekazil. I když jsme už řešili leccjaké zapeklité věci. Takže i letos jsme to pojali podobně.

Vymysleli jsme pro děti návštěvu tří detektivů. Zároveň jsme to spojili s velkolepou výzdobou tábora, která charakterizovala zemi, ze které daný detektivní guru pocházel. A nejen to. Jedli jsme i tradiční jídlo, které si dával. Vyřešili jsme tři drobnější, zábavné, přesto nejednoduché případy.

Jak vypadaly?

Sherlock Holmes - Anglie

Znělo to, jako by na tábor zaútočila stovka datlů. Ale v noci? A stovka? Děti s lehčím spaním radši zůstaly zachumlané ve spacácích a modlily se, ať aspoň ta nejoblíbenější stavba (tj. umývárka nádobí) zůstane v celku. O to větší radost nastala ráno, když se zjistilo, že nejenže zůstalo dřevo na dřevě, ale ještě ke všemu byl tábor oblečen v londýnském duchu! Na jídelně se skvěl double decker, věž připomínala Big Ben a z klasické telefonní budky šlo i pumpovat. (s dětským nadšením ta opulentní snídaně s vajíčky, mlékem, toasty, párky, cornflaky, slaninou a čajem samozřejmě neměla co dělat).

Aby toho nebylo málo, v Kadově se konala jedinečná expozice diadému princezny Kate, a proto jsme se do muzea radostně vydali. Jenomže ouha - muzeum zavřené a krám taky! Prý kvůli krádeži (to muzeum). Tak jsme se už méně radostně vydali zpátky a potom se již děly samé běžné věci. Potkali jsme Scotland Yard, ti jako podezřelou vzali do vazby Blanku, pak přišel Sherlock Holmes a Blanku zachránil, potom jsme hráli hry jako Brouky Beatlesáky a Dobývání Londýna, nad jejichž modifikacemi až slza ukápla, následně Sherlock zmizel, objevil se Watson, pak jsme si museli přiznat, že

rekonstrukcemi místa činu se žádné dítě žít nemůže a nebude, zachránili Sherlocka a někde mezi tím jsme měli pudink a diskošku. Byly to prostě přímo čtyři dny, teda až na ten zavřenej krám...

Hercule Poirot – Belgie

Když jsme se jednou dopoledne vrátili z lesa, kde jsme hráli Netopýry, nestačili jsme se divit – na zvoničce vlála belgická vlajka, na latrínách se objevil Manneken Pis se svými rozličnými oblečky a z jídelny se stalo hlavní bruselské náměstí Grand Place s typickými belgickými podniky. Byla tam restaurace, krajkárna, pralinkárna, dokonce i muzeum, hlavně však nesměla chybět detektivní kancelář nejslavnějšího Belgičana, detektiva Hercula Poirota. Krom toho byly po jídelně rozvěšeny nástěnky, kde jsme se mohli dočíst něco málo nejen o různých belgických specialitách, ale také o Poirotovi a jeho přátelích, kapitánu Hastingsovi a slečně Lemonové, a o autorce knížek o Herculu Poirotovi Agathě Christie.

Na konci poledňáku nás čekalo další překvapení – přímo před našimi zraky se stala vražda. Než jsme se stačili vzpamatovat, podezřelí se rozutekli a poschovávali se po okolí tábora. To už ale z auta vystupoval věhlasný detektiv a žádal nás, abychom mu pomohli vyřešit tento případ. Dali jsme po družinkách hlavy dohromady, zapojili svoje šedé buňky mozkové, našli a vyslechli podezřelé, díky čemuž jsme Záhadu na zámku Styles úspěšně vyřešili. Večer jsme si stejnojmenný film promítli.

Ve zbylých třech dnech jsme mimo jiné zahráli několik tematických her (Belgická města – obdoba Osmitisícovek, Dvojnici Hercula Poirota, Evoluce, Překreslování obrazu), na Gastrodni jsme se patlali s domácími pralinkami a před diskotékou, kde se k svačině podávaly vafle s ovocem a se šlehačkou, jsme si vyrobili karnevalové škrabošky.

Nick Carter/Adéla ještě nevečeřela – USA

Táborové ráno bylo dnes zkažené nepříjemnou zprávou, kterou Přema přivezl od lidí z Kadova. V blízkém okolí se nepochopitelně ztráceli místní obyvatelé. Bez velkého zřetele na uvedenou informaci jsme se odebrali hrát Odkaz předků, z kterého jsme se dozvěděli o existenci amerického detektiva Nicka Cartera. V odkazu byla uvedena jeho specializace na záhadné případy a doručovací adresa. Nelenili jsme a zaslali mu žádost o pomoc s řešením naší svízelné situace.

S jeho příjezdem nám na louce vyrostla Bílá Alhambra, budila nás americká hymna, u zvoničky jsme se mohli dozvědět, jak daleko je to například do Washingtonu nebo New Yorku. Také nás ohromil Mustang, kterým Nick přijel v doprovodu dalších amerických aut. Carterův osobní šofér nám pak každé podrobně představil.

Nick začal své pátrání. Druhý den ráno nám sdělil, že velmi podobný případ již jednou řešil. Na základě svých zkušeností se vydal na obhlídku okolí, kde objevil záhadnou exotickou květinu. "To je pachatel," řekl nám.

Jako správní Američané jsme si nejdřív dali do frkáče, a to jak jinak než po americku hamburger a colu. S plnými pupky pak bylo o to složitější objevovat po táboře ukryté mohyly se schovaným vzkazem. Z něj pak bystřejší hned pochopili, že pro objasnění případu je třeba oprášit své hudební vzdělání, a proto jsme si hned na večerní program naplánovali Portu. Porta se jako vždy velmi vydařila. Před přísnou porotou vystoupilo hned několik interpretů s nejrůznějším repertoárem. Celý večer moderoval oblíbený showman Pulčík. Na závěr jsme si zaspívali Mozartovu ukolébavku, ostatně jako každý večer, a samozřejmě Hvězdičku. Až ráno jsme k našemu úděsu zjistili, že i my jsme se stali obětí záhadných útoků. Pulčík zmizel!

Nezalekli jsme se. Už jsme přeci vyřešili detektivní případ s pány Poirotem i Holmesem, nastalý problém byla jen další výzva. V odpoledních hodinách, když jsme se vraceli ze hry, nesl se lesem zoufalý křik. Pulčíkovo volání o pomoc! "Přeci ho v tom nenecháme!" Nebojácně jsme se rozeběhli kamarádovi na pomoc. Doslova jsme ho vyrvali masožravé obludě ze chřtánu a její jedovatý květ roztrhali na cucky. Jak říká Nick Carter: "Vždy připraveni!"

Od nás Loukařů

Bodování jednotlivců

Klasická síť čtverečků se jmény dětí. Letos byla orámovaná fotkami z předchozích táborů. A to do daleké historie Sluneční louky. Do ní se umisťovaly razítkem body.

Body měly podobu detektivní lupy.

Bodování družinek

Stůl detektiva, jemuž vévodil starý psací stoj, nad ním nástěnka s mapou. Od něj vedly provázky, na které se vázaly body. Korálky s písmeny. Na konci provázků byly pro lepší orientaci na tabulce v barvě družinky napsány body.

Nástěnka s vyřešenými věcmi

Řešili jsme případ. Takže všechny poznatky a vodítka jsme si vystavovali na nástěnce. Byly tam fotky z místa činu, naše domněnky a popisky, dopis, kterým nás klan vydíral, frekvence, na které klan vysílal, otázky, na které jsme hledali odpovědi, náčrtky kamenného stolu i rituálních hábitů.

Nástěnky

Kromě klasických šifer, uzlů, přírody, bobříků a dalších byly letos nástěnky o kamenech, které si zvolili za přezdívky členové klanu, o různých detektivních metodách a podobných kriminalistických nezbytnostech.

Do nástěnek lze počítat i výzdobu k jednotlivým etapám.

Zpěvník

Klasický. Na přední straně byl motiv obličeje s notami. Letos pro lepší orientaci nově seřazen do různých bloků. Například staré táborové hymny, táborové písničky a tak dále, vždyť se podívejte sami.

Portáci a Tháliáci

Opět byli tradiční – pohár s obličejem a ptáček na podstavci, jako vždy s příslušným ročníkem.

Vlajky

Vlajka Loukaře. Vlajka letošního roku. Byl na ní dětmi vyrobený motiv. Státní vlajka zavěšená jako prapor. Při každé etapě na Zvoničce vlála vlajka daného státu. Tedy britská, belgická a americká.

Znak tábora

Odznak „Kriminálka Kadov“ natištěný na trička.

Rozlišení družinek

Čtyřicípý šátek v barvě družinky s tištěným Loukařem.

Od detektiva

Balík od příbuzného detektiva

V něm byly různé věci k případu. Bez nich bychom ho nemohli objasnit.

Průvodní dopis

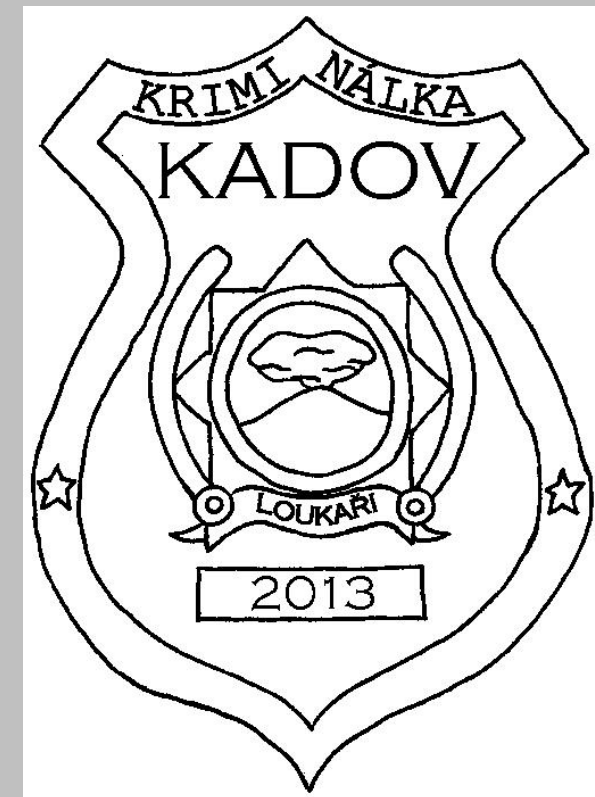
Informace od Jana Frka. Popsal nám, co a jak, a žádal nás o pomoc.

Zápisník detektiva

Bylo v něm spousta věcí z jiných případů, které se nám vůbec nehodily. Ale také spousta užitečných informací, kterých jsme se mohli chytnout. A chytlí jsme se jich úspěšně. Například šlo o výstřižky článků z novin k různým krádežím drahých kamenů.

Radiostanice

Díky zápisům detektiva jsme na ní zachytili vysílání klanu. Bylo sice kódované, ale nám se ho podařilo rozluštit. Věděli jsme tak dopředu, kdy a kde se chystají sejít.

Fotky z místa činu

Fotky z policejního archivu, které detektiv získal. Našli jsme na nich konečný důkaz.

Negativ z místa činu

Byly na něm i jiné fotografie než ty, které jsme měli vyvolané. Podařilo se nám sehnat veškerou potřebnou výbavu a s její pomocí jsme si fotky vyvolali. Teprve potom jsme měli v ruce definitivní důkaz svědčící proti pachatelům.

Audio kazeta

Kazeta, na kterou si vyšetřovatel nahrál rozhovor s jednou svědkyní. Pokračovalo to zprávou o loupeži diamantů z Radiožurnálu. Dala nám zabrat. Museli jsme sehnat kazeták.

Závěrečný dar

Jan Frk nám nechal zhotovit na památku kapku na krk, ve které bylo zalito pět pravých granátů.

Názvy družinek a jejich členové

Družinky jsou uvedeny dle celkového pořadí, tučně jsou označeni vedoucí družinek.

1. Detektivní kancelář fialek z louky

■ 401,5 bodů ■ fialová

Filip Vodička

Sonja Čekanová
Kačka Pískle Hamplová
Kuba Ebert
Kuba Egypt Stryal
Dáda Lamich
Eliška Bařková
Štěpán Martin

2. Kriminálníci

■ 399 bodů ■ červená

Bruno Sandner

Vašek Petelík
Pepa Gočár
Eliška Elis Morchová
Helenka Kouwen
Vojta Lavička
Dušan Židlík
Kuba Glum Brzobohatý

3. Sherloci

■ 389 bodů ■ šedivá

Jára Jakš

Tomáš Kratos Kratochvíl
Adéla Šedor Šedová
Kačka Ledvinová
Sára Hudson
Natálka Šindlerová
Viktor Švarc
Amálka Piskořová

4. Komisaři modré barvy

■ 384 bodů ■ modrá

Míša Červenková

Kuba Hamplini Hampl
Vendy Petelíková
Honza Talíř Havíř
Johy Michalová
Eliška Stryalová
Vojta Fojta Van Wesdonk
Kamča Zbořilová

5. Stopaři**Terka Volková**

Patrik Kolín
Petr Ondrušek
Krista Lednová
Madla Ježková
Mates Paruch
Kryštof Nížký
Šimon Svojitka

■ 387,5 bodů ■ zelená

6. Poiroti**Adéla Paruchová**

Ríša Marek
Štěpán Matuský
Oliver Garbini
Míša Bayer
Raja Tobolková
David Vích
Carla Soquessa

■ 385.5 bodů ■ hnědá

7. Yellow guns**Ota Volek**

Bára Růžičková
Blanka Sandnerová
Lea Snižková
Fíla Martin
Honza Kvapil
Žofka Morchová
Franta Nížký

■ 378 bodů ■ žlutá

8. Detective oranges panthers**Saša Havířová**

Honza Zinda Krejčí
Nikolas Svoboda
Nikita Švarcová
Berta Vinšová
David Nene Kaláb
Merlin Garbini
Máťa Ebert

■ 359 bodů ■ oranžová

Pořadí jednotlivců: 1. Talíř, 2. Berta, 3. Blanka, 4. Viktor, 5. Raja

Vedoucí

HV Jakub Jakopes Esterka

ZHV Jan Balda Balík

OV Jiří Balíček Balík
Anička Lukešová
Šimča Holubová
Míša Bayerová
Terka Píca Picková
Jára Němec
Klára Šalamounová
Vojta Vohav Havel
Přéma Procházka

P Honza Batěk
Tereška Ebertová
Terka Dublin O´Termer Termerová
Olinka Šalamounová
Verča Vodilová
Kačka Gecka Gecová
Michal Otáhal
Tomáš Gec
Majda Bartošová

K Petr Petich Škvor
Petr Půlčík Kubík
Martin Havel

Z Linda Teta Lída Hudson

Ř+H Míra Jakš

Návštěvy trvalejšího rázu: Terka Růžičková, Honza Bohouš Stuchlík, Petr Pítrsvítr Novák, Michal Wotec Kováč

Návštěvy: Brouk, Opča, Hóna, Kosa, Zagál, Peřan, Pája, Nora, Vasil, Magdička, Mates, Izka, Mařena, Pája Dubišarka

VIVANT AETERNUM

Ami – C – G – F

Ami

S kým mám tu čest a kdo jsou,

C

ptám se, co ukrývají.

G

Spřádají tajné plány

F

v kápích vládnout?

Sítě se nerozpletou,

síly mi nezbyvají.

Krásnější je tu s vámi

chvilí mládnout.

Ref.

Ami F G E

Sám jsem sám tak sám a dál

Ami

obrysy ztrácím,

F

jak splašení ptáci

C

mé myšlenky k dálkám

G

se rozletly. Zoufám.

G

Co dělat mám?

Ami

Co jen dělat mám?

text: Petr Škvor

hudba: Přéma Procházka

Ami

Ecarla tere vivat

C

aeternum zpívající

G

nám jako nutili by

F

píseň známou.

Prý měl bych kámen vzývat?

Bláznů je na tisíce!

Já přeci vím, že chtěl bych

sám si vládnout.

Ref.

Ami F G E

Já byl sám, však vás teď mám.

Ami

Mlha se ztrácí

F

a víra se vrací,

C

do mozaiky skládám

G

své myšlenky. Doufám.

G

Přátele mám.

Ami

Vivant aeternum!

- Letos bylo na táboře 63 dětí.
- Počasí? Pršelo málokdy. Spíš bylo úmorné vedro. Pro představu jak moc veliké: průměrná spotřeba vody byla 3254 litrů za den. Každý jiný rok to bylo pod dva kubíky. Snažili jsme se hodně namáčet si hlavy, polévat se, pít, prostě se jakkoliv uchránit před horkem.
- Vzhledem k horkému počasí nebyla voda v rybníce nijak vábná. Byli jsme se koupat všeho všudy asi dvakrát. I tahle skutečnost přispěla ke zvýšené spotřebě vody.
- Divadýlka se opět povedla. Jednotlivé družinky se opravdu předvedly. Tady je výčet toho, co kdo hrál. Sepsáno sestupně dle pořadí.
Fialky – Kdo přežije Kadov?
Komisaři MB – Cézarova pralinka.
Sherloci – Solanda
DOP – Teleshopping
Stopaři – Pohár tety Kateřiny, Poiroti – Voskové muzeum
Kriminálníci – Sitcom Vafle
Yellow Guns – Zprávy
- Ocenění bylo letos dost. Bylo tolik dobrých hereckých výkonů, že bylo rozhodnuto o udělení speciálních ocenění. Tháliáků by totiž byl nedostatek. A ti ocenění Tháliákem jsou: Zinda, Hamplini, Richard M., Adéla Šedor, Dáda Lamich, David Vích, Egypt, Saša, Patrik, Míša Č. A speciální cenou poroty byli odměněni ti: Kuba Ebert, Kuba Glum Brzobohatý, Vašek Petelík, Talíř, Oliver Garbini, Vendy Petelíková, Amálka Piskořová, Štěpán Matuský.
- Tradičně jsme se první dny tábora seznamovali s dovednostmi, které by Loukař měl znát. Do nich bezesporu patří i vázání uzlů. Ti zvědavější se dozvěděli, že existuje uzel Turbánek a že je ozdobný. Leckdo v tom měl trochu

zmatek. Například Madla J. zaskočila Járu s Baldou při stavbě králíkárný slovy:

„Á! Jé, ty umíš Dobráček?“

Po usilovné komunikaci hlavně rukama kluci pochopili, že se jedná o uzel přátelství, který měl Jára uvázaný na šátku.

Nebyla ale jediná. Oliver například při učení lesní moudrosti trval na tom, že támhleten dub je jasná borovice. To Kuba E. při morseovce určoval písmeno H, čili ....., čtyři tečky pomůckou HROCHOVINA.

- Na táboře jsme měli králíky. Bylo jich pět. Postavili jsme jim prostornou králíkárnou, velkou 3x1,5m. Byla i se stříškou, kam se králíci mohli ukrýt před deštěm i pražícím sluncem. Děti si králíky oblíbily. Krmily je a obecně u nich trávily dost času.
- Stejně tak i fenka Běla. Ta nás pěkně vypekla. Hned první večer, který trávili králíci v autě Prd'ochovi, jim otevřela a vypustila králíky do světa. Takže jsme hned na úvod tábora honili tři uprchlíky ve dvě ráno po lese. Překvapivě se nám všechny tři podařilo chytit. Nutno podotknout, že za vydatného přispění Běly. Vůbec se s králíky skamarádila poměrně dost. Neustále k nim skákala do ohrádky. Třikrát jsme kvůli ní vymýšleli lepší, důmyslnější a vyšší střechu. Marně, vždy si našla způsob jak se ke kámošům dostat. Nakonec jsme králíkárnou až po pletivo zakryli plachtou. Kluci králíci se měli čile k světu, jetel z louky jim moc chutnal. Za tábor pořádně vyrostli. Máťa Ebert byl sám se sebou moc spokojený. Hned první večer, když si děti čistily zuby, se sám pochválil slovy: „Tý brďo, hned první večer a já si poctivě čistím zuby. Zkrátka dobrej začátek...“
- Před hrami jsme dětem opět dělali klasické scénky. Některé se povedly více, jiné méně. V jedné scénce se mluvilo anglicky. Tomáš zmátl sám sebe i ostatní, když s vážnou tváří anglického důstojníka Scotland Yardu prohlásil. „Maybe it's spolupachatel!“

- Když je na jednom místě hodně tváří, může to leckoho zmást. Někteří vedoucí běžně oslovují na počátku tábora děti jmény, na které opravdu neslyší, neboť jim nepatří. Není tedy divu, že se zmýlí i děti. Například Kuba Brzobohatý měl problém se jménem kapitána své družinky. Nebyl tam, kde měl být a na dotaz někoho z vedoucích: „Kubo, s kým jsi ve družince?“ „S tím, no, jak se jmenuje, jo tím, s Brnem.“ Byl s Brunem. Merlin byl ze jmen taky celý paf. Na Terku Termerku vybafl: „Ty, jak se jmenuješ? Já bych ti chtěl začít tykat.“
- Nene chodil pátý den dopoledne po táboře nějak zamyšleně. Píca se ho ptala, nad čím přemýšlí. „Ále, nad ničím. Já se už strašně těším na další tábor.“
- Braillovo písmo je hra, kde mají děti zavázané oči. Když dojdou k nějakému postu, mají něco poznat. Po hmatu, po čuchu, po sluchu. A na jednom stanovišti byl k čuchání pepř. Toto koření je poměrně výrazné, takže ho poznají skoro všichni. I Šimon S. si byl naprosto jistý. Neotřesitelně prohlásil, že jde o kyselý cukr.
- Porta byla letošní tábor klasická. Rozhodně nebyla zklamáním, ničím však nepřekvapila. Přesto jsme viděli spoustu skvělých výkonů. Za ně byli oceněni Porťákem: Sonja, Eliška M., Patrik, Štěpán M., Zinda, Bruno, Saša, Míša.
- Když jsme si balili věci při odjezdu z tábora, zeptal se Kryštof Nízký Pícy: „A budu ten dalekohled potřebovat i v autobuse?“ Zdánlivě nesmyslná otázka. Nicméně leckteří se ani neptali. Kuba Brzobohatý si nadvakrát sbalil dva obrovské šutry, Nene si chtěl domů odvézt ohnuté hřebíky, David Vích si oblíbil metr a půl dlouhý klacek, a spousta dalších chtěla rodičům domů dovézt podobně skladný, potřebný a originální suvenýr. Možná se to dokonce leckomu podařilo.

- Program byl dost nabitý, dokonce se nestihly nějaké hry, které byly naplánované. I kvůli vedru byly některé hry vyřazeny. Sportíky se tím pádem letos nehrály vůbec. Když se ke konci tábora umoudřilo trochu počasí, vydupaly si děti fotbal proti vedoucím. Vedoucí proti dětem, alias FC Sympafáci versus AC Netvoři, se nehrál už drahně let. Ač byl dětský tým papírově favoritem, neboť za vedoucí nastoupili všichni kluci, kteří tou dobou na táboře byli, a někteří neviděli merunu deset let, jiní se jí obloukem vyhýbali i na hřišti a někteří viděli fotbal naposled v televizi na finále ME 1996, vyhráli vedoucí jednoznačně 4:0. Zajímavostí bylo, že nastoupil i Petišek. A nutno podotknout, že si vzpomněl na školní léta a dětem dost zatápel. Tak určitě, děti se ještě mají co učit.
- Diskotéky jsou na táboře oblíbenou kratochvílí, kam paměť Loukařů sahá. Není překvapením, že ani letos tomu nebylo jinak. Před diskotékou tradičně bavíme děti povedenou scénkou. Nebo se děti baví tou nepovedenou na adresu vedoucích zoufale se snažících marně vytěžit z minima maximum. Leckdy jsou tak vzpomínanější ty zpackané. Letos ale jedna scénka vyčnívala vysoko nad ostatní. Danza Kuduro. Na začátku tábora tuhle písničku neznal nikdo. Po Balíčkově názorném výstupu a následném několikanásobném opakování nebylo na táboře živé duše, která by při prvních zvucích této skladby nezačala hopsat a prapodivně křepčit. Zajímavé bylo, že děti si opakovačku vyžádaly ještě hned ten večer a pak mnohokrát.
- Na diskotéce spousta lidí tančí až do vyčerpání. Příkladem budiž i Dáda Lamich. Po nějaké náročné písničce si postěžoval kamarádům, že nemůže dýchat a popadnout dech zároveň. Jeho parťák Kuba Ebert ho uklidnil slovy: „To dospíváš, mě taky tlačí hrudník na plíce, to je z toho, jak rostem.“ Čímž kamaráda uklidnil. Oba se pak opět začali zběsile pohybovat do rytmů další skladby. Někdy zkrátka filozofie vyraje nad vyčerpáním.

- Kamilka Zbořilová byla u umývárek přistižena někým z vedoucích, jak cucá mýdlo. Bylo jí to vyčteno. Absolvovala s útrpným pohledem kratší přednášku o tom, že se to nedělá a tak podobně. Následně odzbrojila moralizující osobu: „No jo, ale kdybys věděla, proč jsem to udělala. Víš to ty vůbec, proč jsem to udělala? Já totiž chtěla vykrknout bublinu.“
 Bez dalších zbytečných slov, neboť bylo řečeno vše podstatné, odkráčela a nechala moralistu svému osudu. Úsloví zkoprnělý výraz muselo vzniknout při nějaké podobné situaci.

- Terka Ebertová coby nová praktikantka se hodně starala o děti. Děti ji měly rády. Někdo i méně. Například její dva mladší bratři. Jako starostlivá sestřička se zeptala jednoho z nich, jak se má. Rozhovor probíhal nějak takhle:
  - T: Tak co, jak se máš? Bydlíš s bráchou?
  - Kuba: Jo.
  - T: A co, dobrý?
  - K: Ne.
  - T: A co se děje, štve tě, stýská se ti?
  - K: Nestejská a neštve, jenom mi úplně zkazilo náladu, jak jsem tě viděl.

- Děti se hodně motají kolem kuchyně. Hlavně, když se blíží doba oběda nebo večere. Přesto, že každý den je vyvěšený jídelníček, aby kuchaři nemuseli třiašedesátkrát minimálně a nepočítaně maximálně odpovídat na otázku, „co máme k jídlu?“, děje se tak. Kuchaři si proto vypěstovali zvláštní schopnost. Deset minut před obědem ignorují okolí. Někdy i vedoucí, kteří opravdu potřebují něco důležitého. Nicméně občas je vytrhne z letargie věta, která si najde cestu přes zeď neproniknutelnosti. Téhle se to povedlo:

„To je kakao?“ Dotaz Elišky B. poté, co se zahleděla do hrnce s kuřetem na paprice.

- Při hrách je spousta věcí hodných k zaznamenání. Většina upadne v zapomnění, než se vrátíme do tábora. Na Hradech, hře hodně oblíbené, se čas od času vyhlásí amnestie, aby se zajatci dostali z hradu. Když tedy vedoucí zakřičeli amnestie, měl z toho největší radost Míša Bayer, který poskakoval na pozici zajatce, mnul si ruce a s blaženým úsměvem ve tváři křičel na lesy: „Hurá, konečně je tu amnézie, ať žije naše amnézie.“ Je to zkrátka rizoto, když se používají ty cizí termity.
- Při jednom snad ze dvou dešťů jsme se těsně před obědem šli schovat do Alhambry. Když přestalo pršet, šlo se na oběd a Balda nabádal děti, ať si umyjí ruce, neboť je mají od deště. Děti to pobavilo a umyly se pod okapem. Pokud vůbec.
- Jídlo bylo letos ozvláštněno etapami. V každé ze tří etap dostaly děti nějakou specialitu typickou pro danou zemi, ze které onen detektiv pocházel. V sherlockovské etapě to byla pravá anglická snídaně s obsluhou pikolíků. V poirotovské etapě si nejprve děti na gastrodni udělaly domácí pralinky a následně dostaly vafle. A Nick Carter nemohl ve své etapě vynechat domácí hamburgery. Půjčili jsme si gril a šéfkuchař Přéma ugriloval takřka 150 kousků. Děti ocenily všechny tři novinky. Hamburgery to asi vyhrály. Možná i kvůli krabičce. „Jé, to jsou pravý krabičky z Mekáče?“ Nečekali jsme, že to na okamžik zastíní i obsah.
- Vyputování se vydařilo. Vyrazily čtyři skupiny. I kvůli tomu, že loni jsme se nedostali, se děti těšily.

- Na táboře byl pingpongový stůl. Po oba běhy. I proto se nestavil spirálbol. Ping pong byl oblíbený ve volných chvílích a málokdo si alespoň jednou neplácnul.
- Týpí se opět těšilo velké oblibě. Vhledem k suchému počasí tam letos děti spalý poměrně často.
- V anketě o nejoblíbenější hru vyhrála Pevnost Boyard.
- Svatbičky se vydařily. Kromě každoročních dětských bylo letos i představení. Z počátku to mezi dětmi vypadalo, že se nedomluví páry. Ohrožené svatbičky, na které se všichni těšili, se pokusil zachránit Balda. Navrhl, že se děti přidají, když se vezmou vedoucí. Takový nápad musí být po zásluze potrestán. Uvolili se s Aničkou, že se vezmou a že jim k tomu kamarádi připraví šou, kterou podstoupí. Kamarádi přivezli starostku. Starostka přijela a brala to doopravdy. Tak se Balda s Aničkou skutečně vzali. Svatba nakonec neplatila, jelikož tam ani jeden nemají trvalé bydliště. Ale ostatní je v tom celý den nechali.

